

rif || וַיְמַלֵּל

לפי ג'ורג' ובסטר

רייף אהב לדוג ולעתים קרובות, כשיום היה

בhair, הוא ישב על גדת נחל, רdom שעות על
שעות, אך ו' לדג שניסה ל תפוא את הפיתון .

סמור לעיר, בבית קטן חי רייף ואן יינקל ידוע
לכלום כבחור שקט, פשוט ולא מזיק, אך שותה
הרביה. הוא לא עבד ורק הסתובב בדרכים,
תמיד מוכן למסיבה ולשירה, מתבטל כל היום.

"התבישי" קראו לו אנשים, והזקנים קמטו את
מצחם, אך לא כר חבריו, שביהם ובלילה שיתפו
אותו בכל משחק. הוא ידע היטב לתפוא כדורים,
בגולות היה בין הטוביים ורבים שמחו לראות
AIR RIIF מעיף טיסן .

ומדי פעם גם קיבל מכות מאישתו, וטובvr כר, כי לשיכור הזה הגיע הדבר.
אר לרייף ווינקל לא היה אכפת מה קורה

בביתה. לעיתים רחוקות הוא בילה שם, וניסה להטיבע בשכר את איומי אישתו והמכות

וכך הוא בילה את היום. "טוב-לב" אמרו אחדים, ורק הכהן נאנח כשrif עבר בקרבתו עם חיוך של שתוי. לבו שניידר ליווה אותו תמיד.

mdi פעם סנאי הzdמן בדרכו ואז יכולו שניהם,
rif והכלב, לצד ולאכול אותו, כיrif מעולם
לא החטיא את מטרת הציד שלו.

כשהגיע ערב והעיר החשיך ועציו האורן,
הסלעים והנהלים הקטנים התחללו להתעטף
בערפל הוא אבד את דרכו ותעה בעיר. לא

שקיבל ממנו. "לא, זה לא מקום בשבייל" נהג

לאמור. והלך מיד לפונדק שם בילה את זמנו
עם חברי שכורים גם הם. הוא ידע שם יכול
למצוא כסא פניו וכוס מלאה וידידיים טובים
וממעשיים. אך עדין סבל מחייב כי למען
האמת הוא אהב את אישתו, אך היא נזפה בו
לא הרף ולכן הוא החליט לחפש את דרכו
בעיר.

הוא יצא يوم אחד, למראות העננים הנמנוכים
ושמש לוהטת לסירוגין. יצא עם רובה ציד ועם
כלב שנידר הנאמן. עבר ללא פחד ביערות
verbim.

אר בדיק באוטו רגע מהגבעה הסמוכה נשמע קול: "רייף וו יינקל!" ושוב השתרר שקט. הוא הבית סביב אר לא ראה כלום מלבד ערב בודד. אר הקול קרא שוב "הו, רייף וו יינקל!"

הכלב שנידר דבק ברגלו מפחד ואז מהסביר הופיע איש. רגליו היו קצרות וגופו רחב והוא נראה כמו איש הולנד מהזמןים ההם, בלבוש מלא כפتورים מלפנים ומאחור. על גבו סחב חבית ורמז לריפ שיעזר לו.

ריפ פחד קצת, אך הסכים והחל לשאת את החבית אל ההר. אזי נשמע רעם חזק,

הייתה לrif ברירה אלא לבנות את הלילה בעיר.

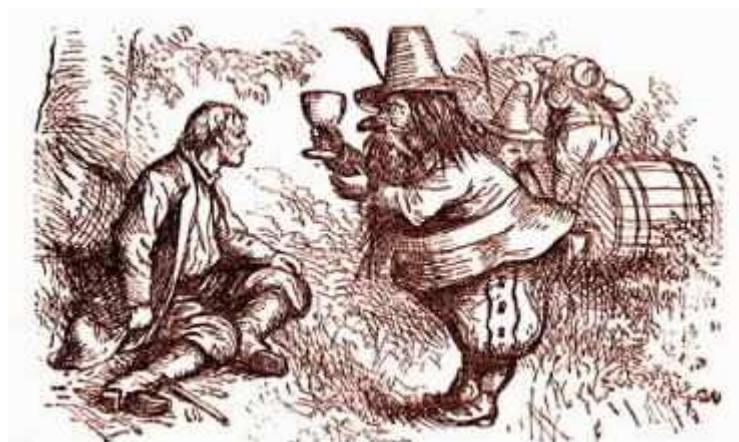

הוא חשב על הסיפורים אותם שמע מזקני הכפר, אך אמר לעצמו: "כל אלה דברי הבל. שמעתי הרבה כאלה אך עוד לא פגשתי שום רוח רפואי".

קובעי האנשים נראו מוזרים, בעלי עיניים קטנות, זקניהם לבנים, אףים ארוכים. הם נעלו נעליים על עקבים גבוהים ובעלן חוד מלפנים ולבשו מכנסיים בצבע דם.

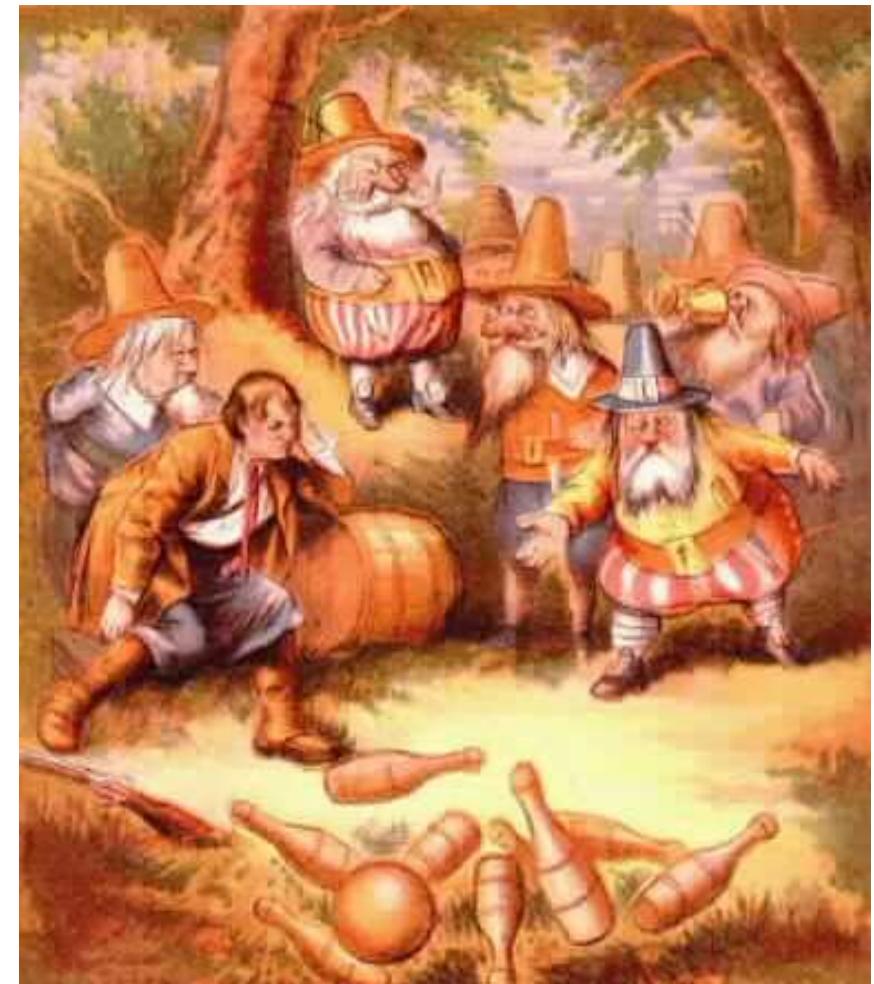
הם פתחו את החבית והמשקה התחליל לזרום לכוסות גבוהים.

איש מוזר אחד ניגש עם כוס מלאה לריפ והציג לו לגלgom. ריפ שהיה כבר צמא מאד חשב "אסתכן, זה לא חטא והמשקה הזה מריח כמו יי"ש הולנדי הטוב ביותר".

הוא שתה מהכוס ואחרי כן החליט לנוח ולنمנים קצר. הוא השתרע על האזוב הרך ובקרוב שקע בשינה עמוקה.

שהרעד את ההר כולו. ריפ הביט במדיר שלו אר זה לא הוציא הגה מפיו. וכך הם טפסו עד שהאיש נעצר. ריפ הביט סביב וראה בחורה מוזרה, שעוד איש לא ראה כמוותה.

בחורה שלמה שחקה בצדורת בשקט מוחלט, ורק כשהפינים נפלו, נשמע הרעם שהוא שמע קודם.

בצדדים רועדים ירד מההר ונכנס לעירו בה נולד. האנשים הביטו בו בסקרנות. הם לא הכירו אותו כלל, והוא נראה להם זר. הוא בא לבתו, אך לא מצא את אישתו כי היא מתה כבר זמן ולא יכולה יותר לנזוף בו.

כשהתעורר היה כבר בוקר מלא שמש. האנשים המוזרים נעלמו. הוא ראה ציפורים מקפצות על שיחים ועיט דואה מעל פסגת

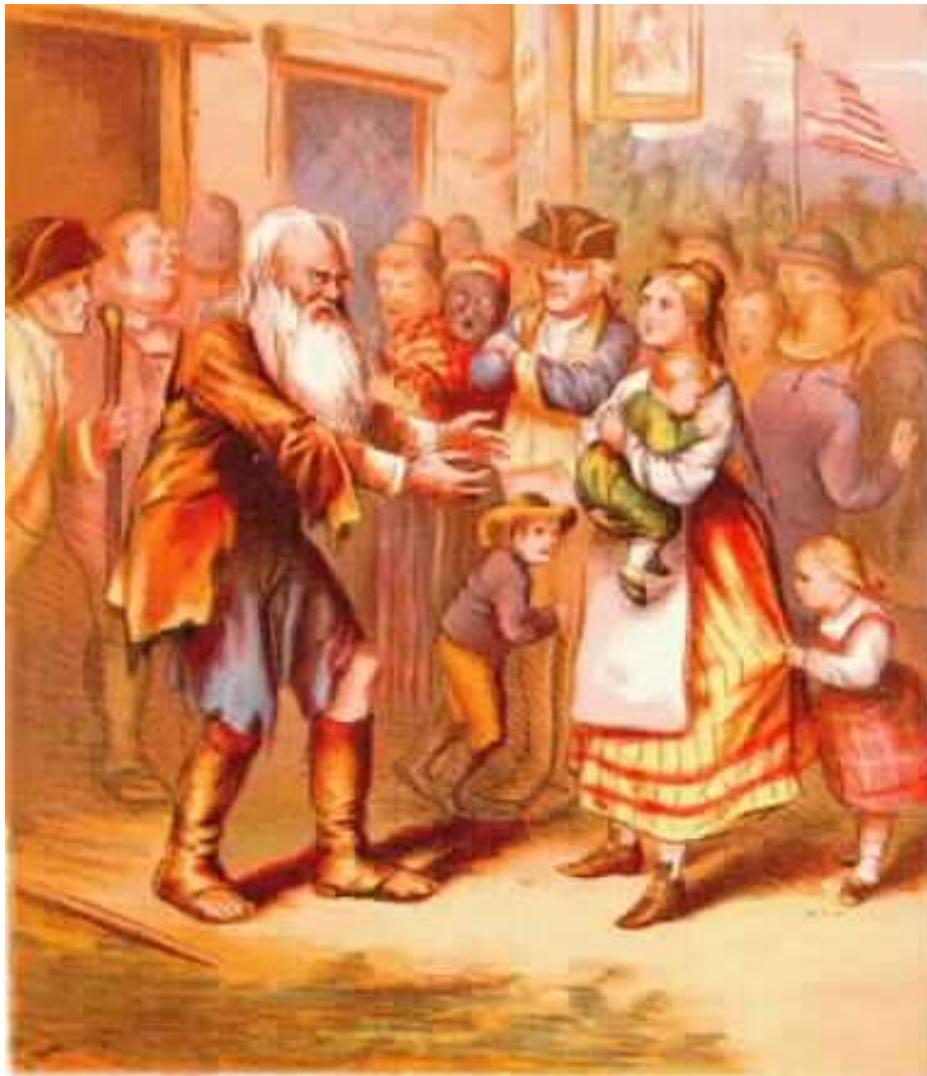

ההר.
rif שפשף את עיניו וחשב: "אכן ישנתי כל הלילה".

הוא נזכר בכוס משקה ובמשחק הcadoret המזר. "וּ, מה אגיד עכשו לאישתי? היא בודאי תינזף بي כהוגן" חשב. אז לקח את הרובה שלו רק באופן מזרע עץ של הקת התפרק וניתק מהקנה.

כשעם הרגיש שהמפרקם כאבות לו מאוד. "אכן אצטרך לлечת הביתה כדי לנוח" אמר.

אך אהבתו לסתורים נשארה כפי שהיא, והוא סיפר לעתים קרובות על משחק הcadoret ועל המשקה ועל האנשים המוזרים. רק שבינתיים התחוללה המהפכה האמריקאית,

وانשי המדינה הצעירה התייחסו בספקנות

הוא ניגש לפונדק, אך לא מצא כבר את החברים שלו שם. לידם עברה קבוצת נערות ורifs חיפש בינהן את בתו שאhab כל כר, בעלת עין צוחקת ושורות פשתן. רק שזו הייתה כבר אשת איכר מיושבת, וכשפגש אותה בסוף ולקח את ידה بيדו, היא הסמיקה וננתנה לו מבט מוזר. אך היא הכירה את אביה ונישקה את מצחו מלא קמטים. כי ריפון וינקל היה כבר זקן וshoreו שבע. עשרים שנה עברו, כן עשרים שנה של קור החורף ושם הקיז כשהוא ישן במדרון ההר.

הו ניגש לפונדק, אך לא מצא כבר את החברים שלו שם. לידם עברה קבוצת נערות וrif חיפש בינהן את בתו שאhab כל כר, בעלת עין צוחקת ושורות פשתן. רק שזו הייתה כבר אשת איכר מיושבת, וכשפגש אותה בסוף ולקח את ידה בידו, היא הסמיקה וננתנה לו מבט מוזר. אך היא הכירה את אביה ונישקה את מצחו מלא קמטים. כי ריפון וינקל היה כבר זקן וshoreו שבע. עשרים שנה עברו, כן עשרים שנה של קור החורף ושם הקיז כשהוא ישן במדרון ההר.

לטיפוריו. אזי עייף וכואב היה חוזר לביתו ובסוף ריפין ינקל לא התעוור שוב.

